

KSIĄŻE I ŻEBRAK

Teatr im. Aleksandra Fredry
w Gnieźnie

Instytucja Kultury
Samorządu Województwa
Wielkopolskiego

dyrektor naczelny i artystyczny

Tomasz Szymański

z-ca dyrektora ds. ekonomiczno-administracyjnych

Grażyna Woźniak

kierownik literacki

Małgorzata Urbaniak

bilety, informacje:

Dział Marketingu i Organizacji Widowni

kierownik: Krystyna Roloff

realizator imprez: Bożena Wojcieszak

specjalista ds. marketingu: Elwira Krzesińska

Teatr im. A. Fredry

ul. Mickiewicza 9

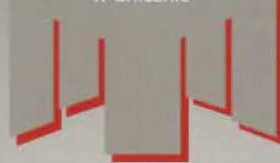
62-200 Gniezno

tel. 61 426 16 15

www.teatr.gniezno.pl

e-mail: bilety@teatr.gniezno.pl

Teatr im. Aleksandra Fredry
w Gnieźnie

Arkadiusz Klucznik

KSIĄŻĘ I ŻEBRAK

na motywach powieści Marka Twaina

*Rzeczywistość prześciga wszelką fantazję,
bo fantazja musi jednak się liczyć
z jakimś prawdopodobieństwem.*

Mark Twain

premiera 29 maja 2010 *sezon 2009/2010*

reżyseria

Konrad Szachnowski

scenografia

Olga Leszko

muzyka

Piotr Salaber

teksty piosenek

Bogumiła Pasioneł-Szachnowska

choreografia

Juliusz Stańda

asystent reżysera

Katarzyna Czubkówna

inspicjent

Ewa Malicka

sufler

Magdalena Pomierska

Nagrań muzycznych dokonano
w SOUND DESIGN STUDIO w Warszawie
pod dyrekcją kompozytora.
Realizacja nagrań Chris Aiken.

obsada

Tom Cauty, żebrak

Maciej Hązła

John Cauty, ojciec Toma

Wojciech Siedlecki

Mary Cauty, babka Toma

Dwona Sapa

Bet

Magdalena Pomierska

Nan

Justyna Tomczak

Strażnik królewski

Leszek Wojtaszak

Edward Tudor, książę

Paweł Klowan

Elżbieta

Martyna Rozwadowska

Maria

Katarzyna Adamczyk

Henryk VIII Tudor, stary król

Michał Frydrych

Narrator, Służący

Marek Fludra

Lord Hertford

Piotr Urbaniak

Lord Winchester

Andrzej Marciniak

Złodziej I

Andrzej Malicki

Złodziej II

Grzegorz Krawczyk

Artur Hendon

Bogdan Ferenc

Miles Hendon

Wojciech Kalinowski

Lady Edyta

Agata Wojtaszak

Kobieta

Katarzyna Czubkówna

Damy Dworu

Justyna Polkowska

Jolanta Skawina

Daniela Zybalanka-Jaśko

oraz

dworzanie, tłum uliczny, żebracy

os obdarzył go życiem obfitującym w rozliczne podróże i przygody

Tekst sztuki powstał na podstawie znanej wielu, nie tylko młodym, czytelnikom powieści *Królewicz i żebrak*, pióra amerykańskiego pisarza Marka Twaina – chętnie czytanej na całym świecie, wielokrotnie filmowanej i przenoszonej na scenę teatralną.

Czy wiesz, kim był jej autor? Z pewnością warto o nim poczytać na tej i sąsiedniej stronie, bo Mark Twain to postać niezwykła, a los obdarzył go życiem obfitującym w rozliczne podróże i przygody, lecz nie szczędził mu i bolesnych przeżyć. Zazwyczaj jednak przedstawia się go jako bohatera wielu anegdot, człowieka niezwykle dowcipnego i wesołego.

Do Marka Twaina przyszedł pewien dziennikarz.

– Słyszałem, że pisze pan wielkie dzieło dramatyczne. Proszę powiedzieć, jak daleko posunęła się praca?

– Pracuję nad dramatem składającym się z czterech aktów, między którymi są przerwy – odrzekł Twain. – Może pan napisać w swojej gazecie, że już skończyłem wszystkie przerwy.

Pisarz jedną ze swoich córek wydał za mąż za Polaka, nazwiskiem Kuryłowicz. Gdy obchodził 70. urodziny, na przyjęciu wydanym z tej okazji ktoś zapytał go o plany na przyszłość.

– Przez resztę życia – odpowiedział solenizant – zajmę się moim ogrodem, a w wolnych chwilach będę się uczył wymawiać nazwisko mojego zięcia.

Pewnego dnia kilkuletni Mark, który niezbyt przykładał się do nauki, wpada do domu i woła:

- Tatusiu, byłem dziś jedynym uczniem, który odpowiedział na pytanie nauczyciela!*
- Ej, to chyba niemożliwe! No, ale jakie było to pytanie?*
- Kto nie odrobił zadania domowego...*

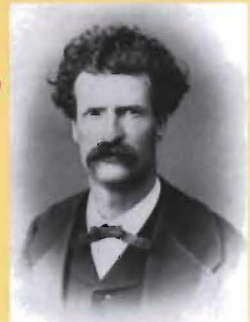

Samuel Langhorne Clemens – Mark Twain to jego pseudonim literacki – żył w latach 1835-1910. Urodził się w niewielkiej miejscowości Floryda w stanie Missouri, w USA. Miał 13 lat, kiedy po śmierci ojca rozpoczął pracę w drukarni. Potem miał się różnych zajęć; jako młody, ale już dorosły, człowiek został pilotem parowca rzeczno-plewającego po Missisipi. Przeżycia z tamtych czasów opisał w powieści *Życie na Missisipi*. Właśnie wtedy powstał jego pseudonim artystyczny.

Pseudonim to nazwisko lub imię – zmyślane albo przybrane, używane zamiast prawdziwego m.in. przez pisarzy. Czy wiesz, skąd się wziął pseudonim „Mark Twain”?

Otóż *mark twain* to zawołanie pilotów, w czasach Twaina prowadzących statki po rzece Missisipi. Znaczy dosłownie „miara dwa”; tym okrzykiem piloci sygnalizowali kapitanom parowców głębokość wody bezpieczną dla statku – dwa sążnie (ok. 3,5 m).

Gdy wybuchła wojna secesyjna, w 1861 roku, wyruszył na Dzikie Zachód – do Newady i Kalifornii, rozstawionych bogatymi złożami złota. Tam zaczął pracować jako dziennikarz, z początku nieregularnie pisując pełne humoru artykuły prasowe. W 1865 roku zyskał jednak pewien rozgłos inną formą – opowiadaniem *O sławnej skaczącej żabie z Calaveras*. To sprawiło, że został zatrudniony jako reporter i kores-

ponent, podróżujący z grupą amerykańskich turystów po Europie. Po powrocie do Ameryki napisał relację z tej wyprawy – książkę *Prostaczkowie za granicą* (1869), która wnet stała się jedną z najbardziej poczytnych w Stanach Zjednoczonych.

Dzięki małżeństwu z posażną panną, w 1870 roku, mógł bez troski o materialny byt kontynuować działalność literacką. W kolejnych latach powstały powieści: autobiograficzna *Pod gołym niebem* (1872), *Pozłacany wiek* (1873) i najbardziej znane do dziś: *Przygody Tomka Sawyera* (1876) oraz *Przygody Hucka* (1884), również obfitujące w wiele wątków autobiograficznych. Perypetie zaradnych i dowcipnych „małolatów” prędko zyskały licznych czytelników, a niebawem też stałe miejsce w światowym kanonie literatury młodzieżowej. Z powodzeniem wytrzymały próbę czasu: są dziś popularne tak samo jak ponad sto lat temu. Oprócz powieści, Twain stworzył w tym czasie wiele krótkich form publicystycznych, w których poddał ostrej krytyce amerykańską rzeczywistość.

Niestety, w 1893 roku zbankrutowało wydawnictwo, w które Twain zainwestował mnóstwo pieniędzy; by spłacić długi, wyruszył w trasę po Ameryce i Europie, wygłaszając odczyty. Wielkim kłopotem dla pisarza stały się też niezapłacone honoraria za jego utwory publikowane bez zgody autora, a ostatnie lata życia przyniosły śmierć trojga, spośród czwórki, jego dzieci i żony. Wszystko to dzielnie przetrwał, ratując się niejednokrotnie wrodzonym mu poczuciem humoru.

Dla żartu zamienili się ubraniami

Powieść *Królewicz i żebrak* Twain napisał w 1882 roku. Autor oparł fabułę na dokumentach prawniczych i kronikach z czasów XVI-wiecznej Anglii, wówczas pod rządami Tudorów, tworząc fascynującą, pełną przygód i humoru powieść.

Zaczyna się ona od spotkania dwóch chłopców, którzy dla żartu zamieniają się ubraniami. A co dalej? Potomek rodu Tudorów zostaje wyrzucony za drzwi królewskiego pałacu i ląduje w londyńskim rynsztoku, ulicznik Tom zaś nagle staje się królewiczem. Ostatecznie obaj chłopcy poznają dobre i złe strony bogactwa i biedy, uczą się cenić szlachetność charakteru, mądrość i dobro...

Czym zakończyła się ta niezwykła zamiana ról? Dowiesz się, oglądając przedstawienie – a po spektaklu bez trudu poradzisz sobie z naszym quizem.

1. Gdzie i kiedy rozgrywa się akcja *Księcia i żebraka*:

- w średniowiecznym Paryżu
- w XVI-wiecznym Londynie
- w antycznym Rzymie.

2. Kim był Tom Canty:

- służącym księcia Edwarda
- jego bratem
- londyńskim żebrakiem.

3. Główni bohaterowie sztuki, Tom i Edward, zamienili się:

- zabawkami
- ubraniami
- meblami.

Pozostałych zagadek poszukaj na stronie 10.

Przebieranka

EDWARD: Słuchaj, chłopcze!
TOM: Tak jest, panie.
EDWARD: Właśnie przyszło mi na myśl:
chodź, zamieńmy się ubraniem,
tak na chwilkę – ja i ty.
TOM: Ależ, panie!
Nie przystoi!
Jam jest żebrak, a tyś król!
Mam się w twoje szaty stroić?
Co by na to odrzekł dwór?
EDWARD: Co tam dwór!
Cicho, sza,
ściągaj buty!
No – raz, dwa!
TOM: Ależ, panie!
EDWARD: Nie bój nic!
Teraz w spodnie
szybko hyc!
TOM: Jak to tak?
Spodnie też?!EDWARD: Daj, nie marudź!
Moje bierz!
Pozapinaj rach, ciach, ciach!
Zrzuć kapotę!

TOM: Toż to łach!
Same dziury, panie mój!
EDWARD: Więc przewiewny
będzie strój.
Jeszcze beret załóż – tak.
Już gotowe!
No i jak?
TOM: Dziwna rzecz,
panie mój,
lecz gdy patrzę w twoją twarz,
widzę siebie, chociaż ty
przecież inne rysy masz.
EDWARD: Ale heca!
Bo ja też,
choć posturę inną mam,
patrząc na cię, przysięgłbym,
że ten tu – to ja sam!
EDWARD: Czy to ty?
Czy to ja?
Nie wie nikt.
Ha, ha, ha!

TOM: Hokus, pokus,
ja – to ty!
Ale heca!
Hi, hi, hi!
EDWARD: Czary, mary,
ha, ha, ha!
Ale heca!
Ty – to ja.
TOM: Gdzie jest król?
EDWARD: Żebrak gdzie?
TOM: Któż to zgadnie?
EDWARD: Któż to wie?
RAZEM: Gdzie jest król?
Żebrak gdzie?
Nikt nie zgadnie.
O nie, nie!

4. Ile siostr miał każdy z chłopców:

- cztery
- jedną
- dwie.

5. Jakie imię nosił król Anglii, ojciec księcia Edwarda:

- Henryk Walezy
- Henryk IV Burbon
- Henryk VIII Tudor.

6. Księżę Edward tłukł orzechy:

- młotkiem
- kamieniem
- królewską pieczęcią.

7. Tom, jako księżę Edward, uniewinnił kobietę oskarżoną o:

- sprowadzanie burzy
- kradzież
- leczenie ziołami.

8. Niewiele brakowało, a nierozpoznany – w żebraczych łachmanach – księżę Edward zostałby złodziejem.

Przed przestępstwem uratował go:

- ojciec Toma
- Miles Hendon
- strażnik królewski.

9. Jak miała na imię ukochana Hendona:

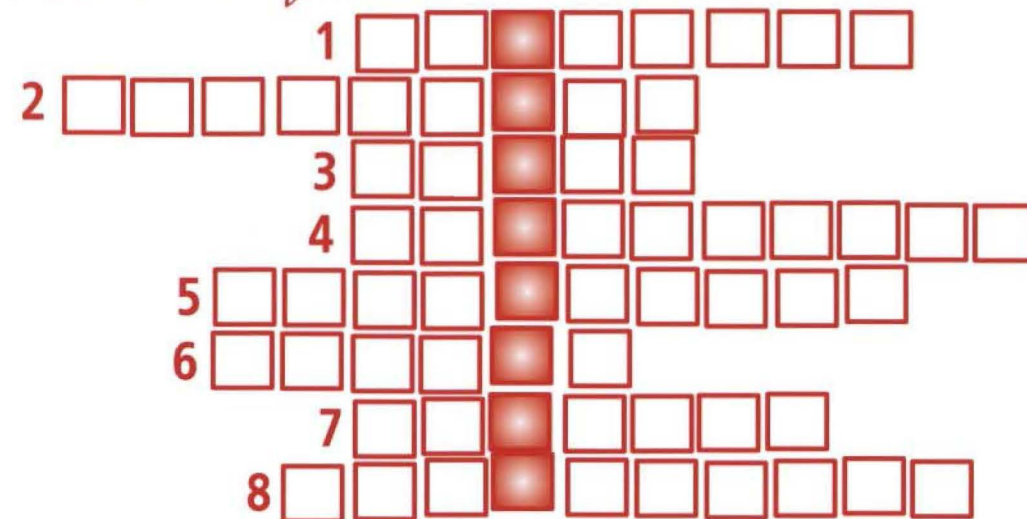
- Edyta
- Mary
- Bet.

10. Tower to:

- dawne londyńskie więzienie
- dzielnica Londynu
- rzeka płynąca przez Londyn.

Jeśli chcesz sprawdzić swoje odpowiedzi, dokładnie przejrzyj program i poszukaj klucza.

Teatralne zagadki

Pierwsze wystawienie sztuki jest ważnym momentem dla całego zespołu teatralnego. To bowiem również pierwsze spotkanie z widzami tego przedstawienia, które zawsze ma uroczystą oprawę.

Jeśli nie wiesz albo zapomniałeś, jak nazywa się taki spektakl, odpowiedzi szukaj wyżej – w pionowej wyróżnionej kolumnie. Lecz aby znaleźć rozwiązanie, najpierw musisz rozwiązać osiem zagadek, w których zostały ukryte różne słowa związane z teatrem.

1. Ruchoma część podłogi sceny, z możliwością otwierania, zamykania, czasem opuszczania i różnicowania poziomu tej podłogi.
2. Projektuje teatralne dekoracje i kostiumy dla aktorów.
3. Miejsce gry aktorów albo fragment sztuki teatralnej.
4. Tworzy muzykę do spektaklu.
5. Organizuje pracę zespołu za kulisami i czuwa nad przebiegiem przedstawienia.
6. Podpowiada aktorom tekst, gdy zdarzy im się zapomnieć słowa wygłaszanej kwestii.
7. Zasłona, która oddziela sceną od widowni.
8. Dodatkowe objaśnienia autora w sztuce teatralnej, tzw. tekst poboczny.

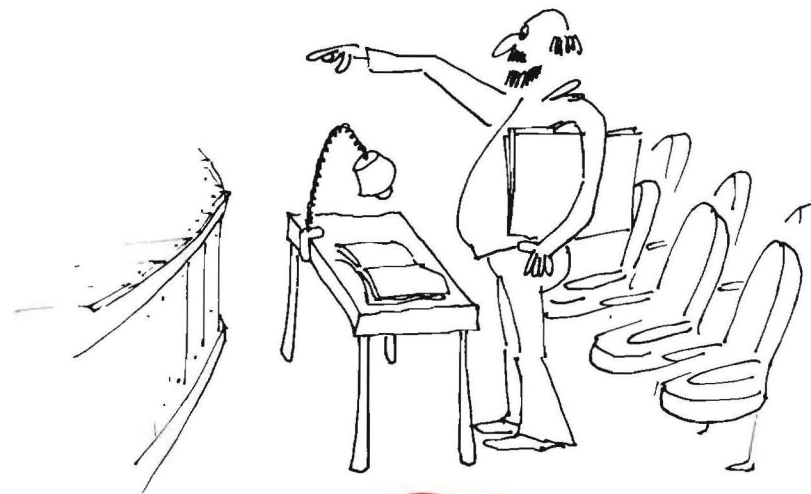
Autor

Pisze nową, oryginalną sztukę dla teatru albo adaptuje, czyli przystosowuje na potrzeby sceny, fabułę jakiejś powieści, opowiadania itp. Tworzy tekst dramatu, w którym cała akcja i wiedza o postaciach mieści się w dialogu, czyli rozmowie; krótko mówiąc: pisze tekst z podziałem na role. Jeżeli są konieczne dodatkowe objaśnienia (np. informacja o tym, z której strony sceny wchodzi na nią aktor), uzupełnia dialog tekstem pobocznym, czyli didaskaliaми.

Arkadiusz Klucznik

aktor, reżyser teatralny, autor scenariuszy; pochodzi z Bytomia. Absolwent wrocławskiej PWST i reżyserii w Warszawskiej Akademii Teatralnej na Wydziale Sztuki Lalkarskiej w Białymstoku. Był aktorem Teatru Rozrywki w Chorzowie, a następnie wrocławskiego Teatru Lalek. Jako reżyser współpracuje z teatrami w: Łodzi, Szczecinie, Rzeszowie, Gdańsku, Rabce, Zielonej Górze, a także w Finlandii. Jest wykładowcą Wydziału Lalkarskiego Akademii Sztuk Pięknych w Turku (Finlandia) i Wyższej Szkoły Mediów ARTo w Jarvenpaa koło Helsinek, prowadzi warsztaty teatralne w wielu fińskich ośrodkach teatralnych. W latach 2001-2005 był dyrektorem Teatru Dzieci Zagłębia im. Jana Dormana w Będzinie. Od 2007 roku kieruje Teatrem im. H. Ch. Andersena w Lublinie.

Reżyser

Konrad Szachnowski

aktor, reżyser, dyrektor teatru „Miniatura” w Gdańsku. W latach 1985-1988 reżyserował w Teatrze Dzieci Zagłębia w Będzinie, jako reżyser współpracował także ze scenami dramatycznymi w: Elblągu, Bydgoszczy, Olsztynie, Wałbrzychu, Gorzowie, Tarnowie i Koszalinie. Z zespołem gnieźnieńskiej sceny pracował już kilkakrotnie. W latach osiemdziesiątych ubiegłego wieku na naszej scenie reżyserował dwa spektakle: *Niezwykłe przygody pana Kleksa* według J. Brzechwy oraz baśń *Iwan, carski syn. Szare wilczyko i inni* Włodzimierza Masłowa. Po kilkunastoletniej przerwie przygotował scenicznie *Calineczkę* według H. Ch. Andersena (2002) oraz zabawną adaptację powieści H. Loftinga *Doktor Dolittle i przyjaciele* (2006). W ubiegłym roku zrealizował *Dyla Sowizdrzała* Grigorija Gorina, spektakl dla widzów dorosłych.

Najprościej mówiąc, to ktoś, kto obmyśla cały przebieg przedstawienia teatralnego (lub filmu). Na stałe zadomowił się w teatrze w XIX wieku i odtąd kieruje spektaklem, decyduje o wszystkim, co wpływa na artystyczny kształt przedstawienia. Wie, jak ma wyglądać jego całość, organizuje pracę zespołu teatralnego. Można powiedzieć, że jest jak kucharz doskonały, który przygotowuje np. zupę: dodaje rozmaite składniki, od początku wiedząc, jaka ta zupa ma być – kwaśna czy słodka, chuda czy tłusta itd.

Reżyser, kiedy tworzy spektakl, zasiada na widowni, stając się pierwszym widzem, dla którego autor napisał tekst. Przed nim aktor próbuje sceny, w porozumieniu z reżyserem scenograf tworzy dekoracje i wymyśla dla aktorów kostiumy, kompozytor pisze muzykę, a choreograf proponuje, jak aktorzy mają się poruszać na scenie. Dzięki niemu wszystkie elementy teatralnego tworzywa łączą się w całość – stają się spektaklem. Kiedy próby się kończą, ów „widz doskonały” umyka z widowni, ustępując miejsca publiczności.

Scenograf

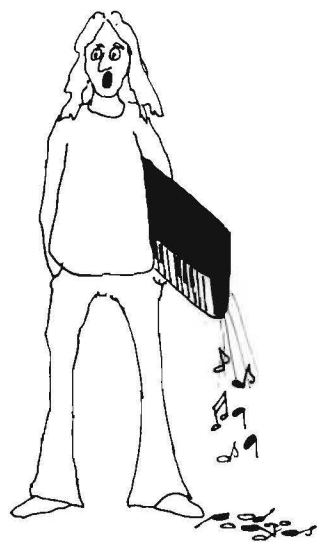
Olga Leszko

scenograf i kostiumograf. Po ukończeniu Akademii Teatralnej w Odesie (Ukraina) pracowała w tamtejszej wytwórni filmowej. We Lwowie projektowała kostiumy dla rewii estradowej i współpracowała, jako scenograf, z Eksperymentalnym Teatrem Młodzieżowym. W latach 1992-2002 była scenografem, kostiumografem i kierownikiem warsztatów scenograficznych Opery Bałtyckiej w Gdańsku. Przez kilka lat wykładała w gdańskiej Akademii Sztuk Pięknych.

Najważniejszy współpracownik reżysera. Jemu zawdzięczamy organizację przestrzeni scenicznej i wygląd postaci grających w sztuce. Właśnie on przygotowuje projekty zabudowy sceny, a także kostiumów i rekwizytów. Dzięki wyobraźni i umiejętnościom scenografa, w obrębie sceny, a czasem i poza nią, zostaje wyznaczona przestrzeń, w której żyją bohaterowie przedstawienia.

Gdy aktorzy pod kierunkiem reżysera pracują na próbach, scenograf znosi projekty do teatralnych pracowni. Spotyka się ze stolarzami, ślusarzami, z teatralnym dekoratorem, nadzoruje budowę dekoracji i wytworzenie niezbędnych rekwizytów. Regularnie odwiedza pracownię krawiecką: tam nadzoruje dobór tkanin na kostiumy, uzgadnia sposób ich wykonania, a później uczestniczy w przymiarach. Kilka dni przed premierą spotyka się z aktorami, reżyserem i zespołem technicznym podczas tzw. próby technicznej. Potem przystępuje do przygotowania scenariusza światła scenicznych, są one bowiem nieodłącznym i zarazem ostatnim etapem tworzenia scenografii. Na koniec jeszcze tylko trzy próby generalne – i wymyślony przez scenografa świat ożyje podczas pierwszego spotkania z widzami, czyli przedstawienia.

Przedstawienie rzadko odbywa się bez muzyki; jest ona ważnym tworzywem teatralnym. Bywa zapożyczona z kompozycji już istniejących (jest wtedy opracowana na potrzeby przedstawienia) lub komponowana specjalnie dla określonej sztuki – tak jak w przypadku *Księcia i żebraka*. W spektaklu pełni rozmaite funkcje: tworzy nastrój, podkreśla najważniejsze momenty przedstawienia, zapowiada zmianę sytuacji czy wejście postaci, a niekiedy rytmizuje słowo i gest oraz łączy niespójne składniki widowiska. Ułatwia przekazanie pewnych treści w formie piosenek, które czasami są motywem przewodnim spektaklu, a bywa, że stają się popularne i poza sceną, zaczynając żyć własnym życiem.

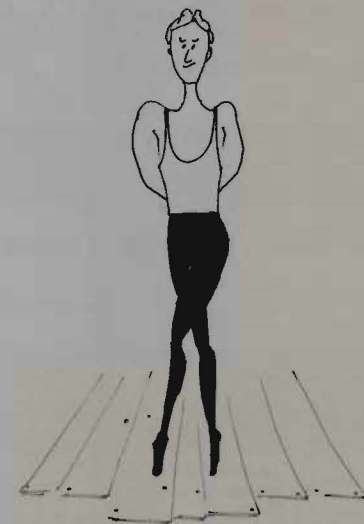

Piotr Salaber

kompozytor, pianista i dyrygent. W latach 1994-2001 był kierownikiem muzycznym Teatru Polskiego w Bydgoszczy. Jest autorem muzyki kilkuset piosenek i do programów radiowych oraz telewizyjnych (m.in.: *Piraci*, *Twarz tygodnia*, *Niespodzianka*, *Ścisłe jawne*), a także kompozytorem utworów orkiestrowych, chóralskich i fortepianowych. Znaczna część jego dorobku twórczego to muzyka do ponad 30 spektakli teatralnych. Od 2000 roku występował w telewizji Polsat, w popularnym talk-show Mariusza Szczygła *Na każdy temat*, od 2003 był współgospodarzem programów *Joker* i *Rozmówki polsko-polskie* w TV4, prowadząc od fortepianu zespół Salaber Band. Jest też autorem muzyki do tych programów.

Kompozytor

Czytając opracowania o początkach teatru, dowiedzie się, że sceniczne widowisko narodziło się z ruchu. Niezależnie od tego, czemu służyło – zabawie, praktykom magicznym czy religii – zawsze zawierało wiele jego elementów: taniec, skoki czy pozorowaną walkę na miecze albo szpady. Wraz z rozwojem sztuki teatralnej ruch sceniczny zyskiwał na znaczeniu, obrastał w różnorodne formy. Bo każdy ruch aktora na scenie – nawet wtedy, gdy tylko idzie, kaszle albo wstaje z krzesła – służy powiadomieniu o czymś widza. Stąd dbałość choreografa o to, aby ruch sceniczny był wyrazisty, czytelny dla odbiorcy i harmonijnie współgrał z innymi składnikami tworzywa teatralnego.

Choreograf

Juliusz Stańda

absolwent Państwowej Średniej Szkoły Baletowej w Poznaniu (1965). Pod kierunkiem choreografa Conrada Drzewieckiego przeszedł wszystkie szczeble kariery tancerza – od członka zespołu baletowego do solisty Polskiego Teatru Tańca i Opery Poznańskiej. Później poświęcił się tylko teatrowi, realizując układy choreograficzne do wielu spektakli, wystawianych m.in. na scenach: Poznania, Legnicy, Częstochowy, Elbląga, Zielonej Góry, Płocka i Jeleniej Góry.

Od wielu lat stale współpracuje z Teatrem im. A. Fredy: na jego scenie zadebiutował, jako choreograf, w 1982 roku. Od tamtej pory opracował ponad 40 przedstawień, zarówno dla dorosłych, jak i dziecięcej publiczności.

Kierownik techniczno-gospodarczy URSZULA WOJTCZAK
 Z-ca kierownika techniczno-gospodarczego KRZYSZTOF SOLENIEC
 Kierownik sekcji przygotowania spektakli i obsługi sceny MIECZYSLAW FRĄCKOWIAK

PRACOWNIE

fryzjerska MARIA SUCHOLAS
 krawiecka damska DANUTA FREITAG-CZYŻYK, JUSTYNA JACKOWIAK, ANIELA BONE
 krawiecka męska PAULINA PARULSKA-PATALAS, GRAŻYNA SIÓDZIAK, ELŻBIETA KRUPA
 plastyczna KRZYSZTOF DZIOŃEK
 garderobiane TERESA NAWROCKA, IZABELA STAMM
 elektro-akustyczna BOGDAN STACHOWIAK, GRZEGORZ KLUCZKA, ZBIGNIEW NAWROCKI
 stolarsko-ślusarska KRZYSZTOF CHORBIŃSKI, MICHAŁ DURAJ, ANDRZEJ WACHOWSKI
 montażyści dekoracji TADEUSZ BOSACKI, LESZEK NOWAK, JULIAN WOJTCZAK

Redakcja i opracowanie graficzne
 MAŁGORZATA URBANIAK

W programie wykorzystano portret Marka Twaina, fot. FRÈRES ABDULLAH (1867)
 oraz – na str. 12-15 – rysunki KRZYSZTOFA DZIOŃKA.

Przygotowanie wydawnicze
ars nova, Poznań, ul. Grunwaldzka 17

Opracowanie techniczne i łamanie
 KRZYSZTOF STEINKE

Druk i oprawa
 JM STEFKO, Komorniki, ul. Platynowa 19

Quiz:
 1b, 2c, 3b, 4c, 5c, 6c, 7a, 8b, 9a, 10a
 Teatralne zagadki:
 1. zapadnia
 2. scenograf
 3. scena
 4. kompozytor
 5. inspicjent
 6. sufier
 7. kurtyna
 8. didaskalia

ZE ZBIORÓW
 Instytutu Teatralnego

W REPERTUARZE

<i>Tomasz Szymański</i> <i>Rapsod o Świętym Wojciechu</i>	<i>Michael Cooney</i> <i>Z rączki do rączki</i>
<i>Aleksander Fredro</i> <i>Zemsta</i>	<i>Grigorij Gorin</i> <i>Dyl Souwizdrzał</i>
<i>Adam Mickiewicz</i> <i>Pan Tadeusz</i>	<i>Astrid Lindgren</i> <i>Pippi Langstrump</i>
<i>Laurence Boswell</i> <i>Piękna i Bestia</i>	<i>Tadeusz Konwicki</i> <i>Mata apokalipsa</i>
<i>Sławomir Mrożek</i> <i>Zabawa</i>	<i>Ray Cooney</i> <i>Wszystko w rodzinie</i>
<i>Stanisław Wyspiański</i> <i>Wesele</i>	<i>Molier</i> <i>Świętoszek</i>

W PRZYGOTOWANIU

Sofokles
Antygona – Król Edyp